

Sant Joan Despí, 29 de Febrer del 2020

Sr. Antoni Vila Casas

Fundació Vila Casas

c/ Ausiàs March, 20, pral.

08010-Barcelona

Benvolgut senyor Vila Casas

Com ja havíem comentat, li escric per donar-li la meva opinió del llibre de memòries-converses que va tenir la gentilesa de fer-me a mans. M'ha apassionat!!. No vaig poder deixar-lo en les dues hores i escaig que vaig precisar per acabar-lo. L'Eva Piquer, que reconec com excel·lent periodista i escriptora, ha ordenat de forma molt agradable el resum de la seva trajectòria humana i professional.

Vostè es confessa una persona que sap escoltar i que li agrada ajudar i en aquesta persona jo reconec l'Antoni Vila Casas, que, com a persona providencial i generosa, m'ha acompanyat en moments importants de la meua vida.

Soc conscient que, per aquest tarannà seu, ha ajudat a moltes persones i alhora en diferents ocasions. Per tant, li és impossible recordar-les totes (tant les persones com les ocasions) i tampoc necessita fer-ho. En aquestes accions desinteressades cap a l'altra vostè obté la seva satisfacció principal.

Però permetin que li exposi amb aquest relat el meu agraïment per les vegades que em va arribar el seu ajut.

La primera l'accèssit als premis Cor, l'any que el primer premi va ser per a la Fundació Carreras.

El dia que la meua dona em va trucar des de Barcelona per mi dir-me que havíem guanyat aquest accèssit per l'estudi " Les Associacions de laringectomitzats als Països Catalans" jo tornava de parlar amb el subdirector de l'Hospital Son Dureta de Palma en la meua primera feina d'adjunt d'Oncologia Radioteràpica. Malgrat jo hagués signat, el dia anterior, un contracte indefinit i davant meu també ho havia fet el director de l'hospital, el subdirector em va dir que havia de marxar de l'hospital ja que el gerent s'havia negat a signar. Em va tocar el rebre en l'enfrontament dins la cúpula directiva de l'esmentat hospital.

Les converses amb vostè, l'acte d'entrega i el sopar posterior a la taula principal amb el professor Rozman, els Drs. Salvà i Trias i vostè i la seva esposa, varen ser un estímul de futur que van apaivagar força la gran decepció per trobar-me en atur.

Mesos després, primer Sant Pau i després novament Mallorca em van donar feina fins que finalment a l'agost del 1992 vaig incorporar-me de forma definitiva a l'hospital Clínic on encara hi treballo.

Durant els llargs mesos d'atur vaig canalitzar les meves forces en escriure un resum de la història de la meua especialitat, l'Oncologia Radioteràpica, a Catalunya, a partir de llibres i revistes oncològiques que anaven des de finals del segle XIX a mitjans dels anys 50 del segle passat. El resultat va ser un llibre que encara avui, quan el fullejo, em sembla mentida que jo fos capaç de tant de treball i síntesi. Aquesta obra històrica va anar a parar a mans del Dr. del Regato, un oncòleg cubà, establert a Estats Units, referent mundial d'aleshores de la meua especialitat i del que encara guardo la carta de felicitació que em va enviar. Em deia que malgrat que el llibre estava escrit en català no li havia costat gens seguir la seva lectura i que la considerava una obra de referència a nivell internacional. I que aquest llibre es publicués va ser gràcies, novament, a vostè. Per les seves característiques era impossible que una editorial normal el volgués publicar ja que la seva comercialització era inviable. Vaig pensar en vostè i després de comentar-li, sense dubtar-ho, em va posar en contacte amb un dels seus col·laboradors i a finals del 92 en feien la presentació, amb la seva presència, en el Col·legi de metges de Barcelona.

L'any 1998 va morir en accident d'autocar una infermera oncològica, excel·lent persona i professional de la nostra sala d'hospitalització. Això va ser el detonant de l'inici d'un llibre que es diria "Viure en càncer" on feia catarsi del dolor per aquesta absència tan cruel, al mateix temps que feia un homenatge al meu pare, a la meua sogra i alguns dels pacients oncològics que havia tingut l'oportunitat d'acompanyar, en els darrers anys, en la seva malaltia. Malgrat el suport del llavors televisiu Dr. Corbella, aquest llibre va quedar aturat entre editorial Planeta i un parell de les seves petites editorials filials. Per tot allò important, des del punt de vista emocional, que havia dipositat en l'obra em desesperava veure que passaven els mesos i res avançava. De nou vaig pensar en vostè. Imaginava que segurament coneixia a Lara i li demanava si podia intercedir per mi. Resumint, una nota manuscrita de vostè a Lara va provocar que a la setmana de rebre-la ell, se'm truqués per a dir-me que el llibre sortiria immediatament. Mai em van explicar exactament les paraules del propietari de Planeta als seus, però si que sé que es va molestar moltíssim que una persona de la seva significació social i personal, l'hagués agafat, diguem, en "fals".

Tot aquest temps, per tot això, he anat seguint la seva trajectòria professional, assistint per exemple a la inauguració del Espai Volart, visitant la seva fundació o anant també a la inauguració de Can Framis.

Soc conscient que m'he estès massa en aquesta carta. Que vostè és una persona que li agrada treballar i que el distrec de les seves ocupacions, de tot allò que comporta el dia a dia de la seva fundació, però he necessitat relatar-li perquè estic tan agraït del seu ajut i suport continuat.

Moltes gràcies.

Atentament

Francesc Casas